



Portret umjetnika u zajebanoj fazi

Ko je Haris, Rekanoviæ? Umjetnik, ili dijete koje se podaje igri? Ili, i jedno i drugo? Ili tek nesporazum vremena i prostora, fizičkog svijeta i trajanja? U moralnom smislu on je buntovnik; u estetskom - otac samom sebi, okašnjeni dadaista. U suštini zbir svega i svaèega; i slikar, i pjesnik, i neko ko stalno za ono što radi traži kao alibi scenu. On spaja govor i muziku, pravi performanse, hepeninge, ili u hodu pokazuje ono što stvara. Jer ni slika, ni pisana rijeè, nisu dovoljni. Iz glave mu se otima originalan san, iz usta mu bježi psovka meðu svijet, a boja jaka, sirova kao na uroðenièkim maskama, iz okvira se cijedi. I zato, valjda, sve oko njega traje kao jedan eksperimentalni teatar, gdje besmisao jedino može smisao naæi.

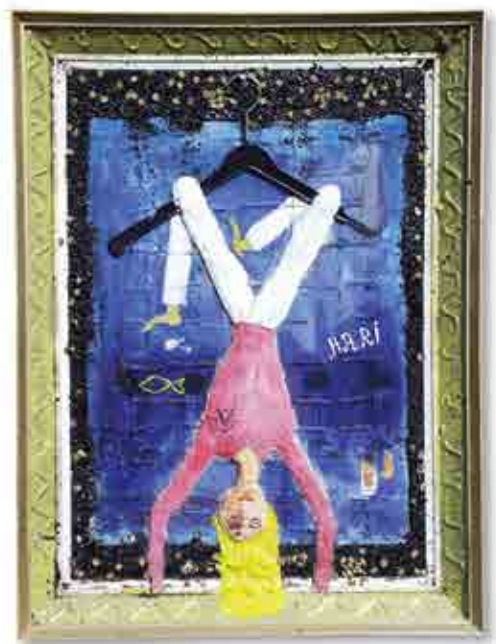
A sve je veæ viðeno. Ništa nije viðeno. Život je san ludaka i uvijek je malo drukèiji. I kod Harisa je tako, kao u takvom snu, bez ponavljanja, bez nepotrebnog ugledanja, bez teorijskog opravdanja, bez patetike. Uostalom, Haris je jedan od onih malobrojnih poratnih umjetnika koji nastoje na svaki naèin pronaæi svoj identitet, ali ne kao puko larpurlartistièko izražavanje, nego spajanjem disanja i pisanja u doslovnom smislu, "stanujuæi pjesnièki". Ono što on predoæava oku, uhu, pa, ako hoæete, i ljudskoj savjesti je kritika, konstruktivno-destruktivna negacija ili, još bolje, žestok šamar društvu i društvenim prilikama u našem okraju svijeta. A tako, izgleda, i treba, jer po nekakvoj pjesnièkoj vokaciji Rekanoviæ je pripadnik bitnièkih repova, koji se na sreæu, do danas povlaæe, i ne podvijaju. Njegovo scensko djelovanje je dosta joneskovsko i podsjeæa na neke kulturne do-gaðaje s kraja šezdesetih, a slikarstvo mu je nekakav neodadaistièki izdanak, idiom bez pravog imena, na što Haris,

vjerujem, i ne obraæa pažnju. On možda i ne zna da je pokret dada, nastao u vrijeme prvog svjetskog rata kao književni i artistièki odgovor asurdnom na apsurd rata, odavno prošao. To se njemu, èini se, prirodnim slijedom stvari desilo. Istorija se ponovila i on je spojio po starim šavovima spojio sve što se spojiti može u jednu veliku psovku nihilizma. Otud to artistièko mucanje u njegovim likovnim djelima, koja su krcata infantilnim crtežima, ravnim onima što ih švrljaju djeca, s tom razlikom što su Harisovi crteži provokativniji od djeèijih; drski i gro-teskni, nabacani po svim raspoloživim ma-terijalima, rugaju se svemu. I imaju snagu grafitija. I estetski sklad pop-arta, s naglašenim elementima sarkazma, negacije svake logike i mistifikacije, osloboðeni svakog smisla.

Kako je sve ovo što je Haris kolažnog tipa, poèev od liènog šarenila košmarne stvarnosti do spajanja više medija na sceni, ili na nekom sliènom mjestu (izložbeni prostori, kafe, klubovi, ulice, parkovi...), tako je i njegovo likovno izražavanje jedan veliki kolaž, u kom se sudaraju razni materijali, kao i ideje i motivi, gdje jedino besmisao opstaje. Rekanoviæ èesto radi na juti, tj. na vreæama za kafu iz Brazila, s namjernim poderotinama, a onda nalazi nove materijale; daje nekakav život odbaèenim predmetima, dovodi ih u funkciju, pa se tako smisao i besmisao sretnu na istom poslu. Stotine i stotine opušaka našlo se na istom mjestu, na srednjem formatu koji je tek detalj jedne pepeljara-instalacije. Tu se, meðu tim, ovaj stvaralac ne zaustavlja; uzima u ruke stiropor i nastavlja svoju igru. Onda naðe stari frižider. Pa poneki saobraæajni znak. Pa kuæni broj doma koji više ne postoji u ulici èijeg se starog imena više niko ne sjeæa. I komad zida. I ostatke kade. Ostatke svih

moguæih ostataka. Jer je sve is-koristivo. Po Harisovoj kuæi šeta kaos. Insta-lacije po stanu, na ta-vanu, svuda. Spa-vaju s njim i uz njega dišu. Omiljeni ma-terijal mu je i salo-nit. Može njime da napravi cijelu postavku, da prekrije kuæu. A na salonitu prizori iz neèijih živo-ta, ili neèije nebuloze. Ili ko zna šta sve. Rijeèi koje je zapisivao u svojim zbirkama pjesama dobile su novu dimenziju i vide se. Sva estetika "ružnog" je pred oèima, gola kao psovka. Posmatrati uz muziku preporuèljivo je. I nemojte reæi da ne volite skreæanje. A naslovi Harisa Rekanoviæa su u duhu svega onoga što sam od istog autora vidio, proèitao, èuo: "Šminkerica se u kuæi boji lijenog æuke", "Bez konzervansa", "Jebem vam mater", "Autoportret s Mona Lizom"... Ili, "Panker i pekinezer", sreli se na ne-koj od vreæa CAFE DO BRASIL.

Haris Rekanoviæ je mlad autor, ali po onom što sam uspio vidjeti, zakljuèilo bi se i da je plodan. Ni jedan dan bez sarkazma. Pa bilo da piše, slika, dovlaèi i dovodi u red krhotine nekih tuðih života, kuæa i pokuæstva. On se igra, on mjeri svijet svojim, treæim okom, i doslovno mu se fuæka zato što Maðarska nema more i zato što je zemlja okrugla, ako je okrugla. I zato što danas uspijeva samo ona umjetnost koja privlaèi duhovne bogalje i siromahe, intelektualno impotentne ljuba-vnike muza.



Slikar Haris Rekanoviæ roðen je 1974. u Bihaæu. Objavio je tri knjige poezije. Bavi se performansom.



Izdavaè **Gradska galerija Bihaç**
Za izdavaèa **Nermin Delić**
Predgovor **Husein Dervišević**
Fotografija & dizajn **Damir Midžić**
Štampa **Grafiçar Bihaç**
Tiraž **300**
www.ggbihac.com